

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.
przeciwko R. L. i M. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który

z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 kwietnia 2016 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 23 czerwca 2015 r., utrzymującego w mocy nakaz zapłaty tego Sądu z dnia 8 października 2014 r., którym orzeczono, że pozwani mają solidarnie zapłacić powodowej spółce kwotę 529 426,30 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2014 r. oraz kwotę 6 618 zł z tytułu kosztów postępowania. Powołując się na obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwani wniesli o „zmianę” zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 czerwca 2015 r. i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Twierdzili, że:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „...w postaci tego, czy Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, w przypadku braku wypowiedzenia się strony co do twierdzeń, jest uprawniony do zastosowania domniemania z art. 230 k.p.c. co do faktów, potwierdzających czynność prawną, której ważność jest uzasadniona od formy pisemnej, w sytuacji, gdy brak dokumentu, z którego mogłoby wynikać zachowanie takiej formy...”;
- zachodzi potrzeba dokonania „...wykładni art. 103 § 1 i 2 k.k. polegającej na wyjaśnieniu, czy wytoczenie powództwa o zapłatę może stanowić formę potwierdzenia czynności rzekomego reprezentanta osoby prawnej w sytuacji, gdy ważność tej czynności prawnej uzasadniona jest od zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności...”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie obejmujące poważną wątpliwość prawną i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego

wyjaśnienie ma znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozstrzygnięcia złożonej skargi. Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej.

Z kolei wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W obu wypadkach chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie wskazali bowiem na poważne wątpliwości natury prawnej, wymagające rozważenia przez Sąd Najwyższy. Wywody skarżących sprowadzają się w zasadzie do zaprezentowania własnej oceny prawnej dochodzonego roszczenia i świadczą o tym, że skarżącym chodzi o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, nie zaś o rozstrzygnięcie kwestii prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.